

HET EINDE NABIJ.

Het zal, hoop ik, niet aanmatigend schijnen, zoo ik u, waarde lezer of lezeres, voorstel ditmaal in drie dingen mijn voorbeeld te volgen.

Vooreerst daarin, dat ge eenige oogenblikken wijdt aan de beschouwing der treffend schoone teekening hiernaast. Dan, dat ge u zelf afvraagt: Wie is dat? En eindelijk, dat ge met mij ten slotte erkent: Die man ben ik!

Wellicht zullen er weinigen omtrent het eerste, alsook het tweede eenige zwaarigheid maken. Maar het derde!

Ik die man! zegt de fiere, krachtige jongeling, die het leven in-staart met blijde hoop en hooge verwachting, vol idealen en vroolijken levensmoed; hij, sterk in zichzelf, en haastend tot wat hij zijn doel acht, het verre, schoone, dat alle begeerte vervult.

Ik dien man gelijk! denkt de blozende, liefelijke maagd, die, in de heerlijkheid harer verschijning, oog en hart wint waar zij gaat, die met maar half bewust verlangen in de toekomst ziet, en niet kan dan hopen en liefhebben.

Ik als die man! roepen de menschen in de kracht huns levens, de mannen en vrouwen, die leven om te werken en te genieten, om in de wereld een rol te spelen, om groot en rijk te worden, om naam te maken en fortuin te hebben.

Zeker, het klinkt vreemd, wonderspreukig, onbegrijpelijk, dat ge gelijk zoudt zijn, gij jongen, schoonen, sterken, gelukkigen, aan dien moeden, matten zwerver, die heel zijn bezitting met zich draagt. Daar zit hij neder, hij, die een langen weg achter zich heeft, en wiens schoenzolen zijn versleten, wiens kleeren hun laatste diensten doen; hij, wiens rug begint te krommen onder den last der jaren en de vermoeienissen van zijn tocht. Diepe rimpels heeft het leven, het harde, ruwe, rusteloze, in zijn aangezicht getrokken; vermagerd is zijn lichaam, dor en knoestig, zooals de vale handen 't u doen zien. Zijn dun haar is sterk grijzend, gelijk de stoppelbaard, die het kleurloos, verweerd gezicht omlijst. Zijn oog verglimt, en behoudt nog slechts de kracht tot strak, half wezenloos staren in de wijde verte, evenals zijn lippen tot de klacht: Hoe lang, hoe ver nog?

En dien man zoudt gij gelijken? Niet vleiend voorwaar!

Zeker niet, en toch, het is zoo. En de dagen, waarin ge dit leest, zeggen het u ongevraagd, zelfs duidelijker dan ooit stift of schrift kunnen doen.

Haast heeft 1908 zijn loop vervuld, en weldra zal dit jaar, zoo rijk aan verrassingen in de natuur als in het leven der volkeren, niet meer zijn. Jaarsavond is nabij, d. w. z.: één treedt af, één volgt op. Maar het naderend eind van des eenen heerschappij zegt ons, dat ook weer een tijdperk in het leven der menschheid, in het leven van elk onzer, wordt afgesloten. Wees jong of oud, sterk of zwak, groot of gering, *ge nadert het einde*. Gelijk den zwerver is ook u weer een dag omgegaan, zij het ook een van driehonderd-vijf-en-zestig zonsopgangen. Voor hem, als voor u komt die dag nooit weer. Ge mist hem voortaan; hem vast te houden vermoogt ge niet.

Maar, mede als hij, nadert ge nog een ander einde dan dat des jaars: *Ge nadert ook het einde uwer reis*. Wanneer zal dat einde zijn? Gode alleen is het bekend. Wat gij weet, is, wat ook de zwerver weet: *Ik ben er nader bij dan ooit*.

Voorwaar, daar is gelijkenis tusschen dien ouden, moeden wandelaar en u, die nog met krachtigen tred voorwaarts gaat. U beiden is een perk gesteld, dat ge niet overschrijden zult, en de eindpalen ziet ge naderbij en duide-

lijker dan vroeger, zoo ge de oogen er niet wilens voor sluit.

Ja, die gelijkenis strekt nog verder. Heel de menschheid saam vindt in dien zwerveling haar beeld. Ook zij ziet den dag van 1908 ten einde neigen, die zoo gewichtig en beroeringrijk een tijd aan de geschiedenis toevoegt. Maar, ook nadert zij, heel de wereld, haar einde; de voleinding dezer bedeeling, de groote dag des Heeren spoedt aan!

Daar zijn velerlei vragen, dien onbekenden zwerveling betreffend, te doen, waarop de teekenstift, hoe vaardig hier ook gehanteerd, toch het antwoord niet geeft.

Zal zijn weg nog lang zijn? Is de gedachte hem goed, dat hij het einde zijns wegs nadert? Weet hij, wat hem wacht? Heeft hij een doel, waar hij op afgaat? Zal...

Maar genoeg. *Hij nadert het einde*.

Zoo doet thans het jaar, zoo gij en ik in dubbelen zin. Want wie zegt, hoe dicht misschien jaarseinde en levens-einde bijeen liggen! En wanneer we dan het oog richten op de groote menigte om ons heen, op het woelig, strevend, jagend menschedom, allen reizigers, zijn dan niet op hen al de vragen toepasselijk, die zooeven golden voor den zwerver?

Dat stemt ernstig, droevig.

Maar laat ons allereerst voor onszelf toezien!

Het ten einde haastend jaar heeft niet gebracht, wat men verwachtte, daarentegen velerlei, dat verraste. De zomer stelde te leur, deed aan herfst denken; het late najaar op zijn beurt was als zomer. Vredegeroep had pas in Europa weerklonken, toen onverwacht in het Oosten een woeling en wisseling zich openbaarde, die dreigde met kamp en krijg. En nog altijd wonen de volken van Europa op een vulkaan. Het al leert ons

„al d'ellend,

Van dit wisselziek beneden,”

en zegt ons: bouw er niet op; bouw op de rots, die niet wankelt, als straks de storm losbreekt.

Ook in uw persoonlijk leven zal ras weer een tijdkring zijn gesloten. Een, die voor u vol donkerheid was of wellicht vol zonneshijn. Een ook misschien, waarin alles ging heel gewoon, met de alledaagsche wisseling zonder veel meer. Doch hoe het zij, het jaar verging, ge nadert zijn einde, en daarbij zijt ge ook weer dichter bij het einde van de reis, die straks zal zijn volbracht. Ook nader aan de ontkenning van het groote werelddrama, aan den ondergang der eerste wereld, als God een nieuwe, onvergankelijke scheppen zal.

Laat ons niet leven als „de boesten, die vergaan;” als, helaas! ook zooveel menschen, zonder blik in het verleden of in de toekomst. We zijn reizigers, maar dat blijft niemand altijd. Hij heeft een uitgangspunt en een doel; hij streeft steeds tot het einde. En dwazen zijn ze, allen, die, op reis zijnde, toch leven en doen als waren ze thuis, als gingen ze niet verder, als stonden ze stil. Laat ons letten op wat ons geschied is en wat ons geschieden zal, ons en heel deze wereld.

Hem, die God vreest en Christus kent, stemt de terugblik aan het einde des jaars en blijmoedig en ootmoedig. Blijmoedig, als hij ziet op zijn God, ootmoedig als hij ziet op zichzelf: De rekening over het geheele jaar toont altijd een tekort, maar de Borg houdt woord, die alle schulden betaalt. Wie gelooft, staart aan den jaarsavond rustig de onbekende toekomst in. Hij mag droef of blij gestemd zijn door wat het scheidend jaar hem voor dit leven bracht, hij weet ook: straks zal geen tijd meer zijn, straks slechts een eeuwige heerlijkheid voor al wie Jezus' verschijning heeft liefgehad!

We zijn op reis, vergeten we het nooit. We hebben hier geen blijvende stad. Zoeken we dan de toekomstende! En is dit leven een stadig zwerven en sterven, wat nood! Jezus vergaart al de zijnen, Hij waakt over hen, en als het laatste jaar is uitgeluid, zal hun eeuw beginnen, de eeuwige heerschappij van den Koning der koningen, het hoofd der Gemeente, den Bruidgom, tot wien de Geest en de Bruid elk jaar met sterker verlangen zeggen: Kom!

A. J. HOOGENBIRK.

BIJLAGE „TIMOTHEÛS”, No. 13, 1908.